

ления мозък на момичето сега се мъркаше само една мисъл — да срещне татка си, преди да я достигнатъ страшнитъ гласове. Тя знаеше, че това сж вълци, и че тѣ скоро ще дойдатъ... Като тича още около 200 м., тя видѣ предъ себе си полянка и на най-далечния ѝ край — островърхия покривъ на една малка, изоставена хижа. Тамъ се отбиваха да си почиватъ ловци и горски стражари. За мигъ Лида спрѣ. Трѣбваше да реши, да тича ли още нататъкъ, или да се скрие въ хижата.

Снѣгътъ престана да скърца подъ малкитѣ ѝ крачка. Изведнажъ чу тропотъ отъ нѣции стѣпки задъ себе си. Като се обърна, видѣ глутница сиви вълци, които се показваха при завоя на пѣтя. Отчаянъ викъ „тате“ се изтрѣгна отъ гърдитѣ ѝ, и тя се хвърли къмъ хижата. Вълцитѣ бѣха само на нѣколко крачки отъ нея, когато тя стигна до хижата. Вратата, малко отворена, бѣше почти догоре засипана съ снѣгъ. Момичето като заякъ пѣхна главата си въ отвора, промъкна се презъ него и падна на снѣга. Нѣмаша сила да извика.

Като доближиха на една крачка до хижата, вълцитѣ изведнажъ се спрѣха. Водачътъ се приближи до отвора, пѣхна носа си и вдѣхна въздухъ. Той веднага отскочи назадъ, и ноздритѣ му трепнаха отъ дива злоба. Въ хижата миришеше на човѣкъ...

Лида лежеше сгушена задъ вратата. При лунната свѣтлина тя ясно виждаше, какъ вълцитѣ ходѣха на-самъ-натамъ, чуваше стѣпкитѣ имъ около хижата. Тѣ търсѣха другъ входъ. Отначало стояха на два-три метра далечъ, следъ нѣколко минути прилекнаха срещу вратата и като че ли почнаха да се съветватъ.

Въ припадъкъ отъ безуменъ ужасъ Лида съ всичка сила удари по нея съ малката си рѣчичка. Вълкътъ, изплашенъ отново отъ човѣшката миризма, бързо отскочи назадъ. Глутницата се изправи и приближи половинъ метъръ до вратата. Колкото да бѣха гладни, вълцитѣ не се решаваха да се промъкнатъ вътре, да уло-